

Sygn. akt VII U 1997/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Zabrocka

Protokolant: st. sekr. sądowy Alina Bastuba

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2014 r. w Gdańsku

sprawy R. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania R. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 19 lipca 2013 r. nr (...) i dnia 6 grudnia 2013r. nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 6 grudnia 2013r. i przyznaje ubezpieczonemu R. J. prawo do emerytury od dnia 6 czerwca 2013r. ,
2. umarza postępowanie w pozostałym zakresie,
3. orzeka , że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

/ na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VII U 1997/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu R. J. prawa do emerytury w oparciu o ustalenie, iż na dzień 01 stycznia 1999 r. nie udowodnił on wymaganego przez prawo 25 – letniego okresu składkowego i nieskładkowego, ponadto nie legitymuje się 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach. Do stażu pracy w warunkach szczególnych pozwany nie uwzględnił okresu zatrudnienia od 01 stycznia 1978 roku do 31 marca 1997 roku z tytułu zatrudnienia w Pomocniczym (...), powołanym przez Szpital (...) z uwagi na fakt, iż z przedłożonej przez skarżącego dokumentacji wynika, że ubezpieczony zajmował stanowisko „ oborowego” i pracował przy obsłudze bydła. Ponadto pozwany wskazał, że dostarczona dokumentacja nie wskazuje charakteru wykonywanej pracy ściśle z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, a w zarządzeniu dotyczącym resortu zdrowia nie zostało wymienione stanowisko „ oborowy”.

W odwołaniu od powyższej decyzji z dnia 21 sierpnia 2013 roku ubezpieczony R. J. wniósł o ustalenie, iż w okresie od 01 stycznia 1978 roku do 31 marca 1997 roku świadczył pracę w szczególnych warunkach, a w dniu 01 stycznia 1999 roku legitymował się 25- letnim okresem składkowym i nieskładkowym. W uzasadnieniu skarżący podniósł, iż będąc zatrudnionym w Szpitalu (...) na stanowisku oborowego zajmował się nadzorowaniem pacjentów kierowanych do pracy w ramach terapii zajęciowej.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w spornej decyzji .

Decyzją z dnia 06 grudnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu R. J. prawa do emerytury w oparciu o ustalenie, iż na dzień 01 stycznia 1999 r. nie udowodnił on 15 – letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Do stażu pracy w warunkach szczególnych pozwany nie uwzględnił okresu zatrudnienia od 01 stycznia 1978 roku do 31 marca 1997 roku z tytułu zatrudnienia Pomocniczym Gospodarstwie Rolnym (...), powołanym przez Szpital (...) z uwagi na fakt, iż z przedłożonej przez skarżącego dokumentacji wynika, że ubezpieczony zatrudniony był na stanowisku „ oborowy” jako pracownik zatrudniony przy obsłudze bydła. Ponadto pozwany wskazał, że z dostarczonej dokumentacji nie wynika charakter wykonywanej pracy ściśle z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, a w zarządzeniu dotyczącym resortu zdrowia nie zostało wymienione stanowisko „ oborowy”.

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 09 stycznia 2014 roku wniósł ubezpieczony. W uzasadnieniu wskazał, iż świadczył pracę w szczególnych warunkach przez cały okres zatrudnienia w Pomocniczym Gospodarstwie Rolnym (...).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w spornej decyzji.

Zarządzeniem z dnia 06 lutego 2014 roku, działając na podstawie art. 219 kpc Sąd połączył sprawy, które wyniknęły na skutek obu odwołań do wspólnego rozpoznania.

Na rozprawie w dniu 12 marca 2014 roku wnioskodawca oświadczył, iż podtrzymuje odwołanie od decyzji pozwanego z dnia 06 grudnia 2013 .

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. J., urodzony dnia (...), z zawodu rolnik, w dniu 23 kwietnia 2013 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach. W chwili złożenia wniosku ubezpieczony nie był członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

okoliczności bezsporne, vide : akta rentowe : wniosek ubezpieczonego o emeryturę –k. 1-3 akt rentowych

Pozwany ustalił, że ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 24 lata, 9 miesięcy i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 23 lata, 11 miesięcy i 16 dni okresów składkowych oraz 10 miesięcy i 8 dni okresów nieskładkowych. W ocenie pozwanego ubezpieczony nie legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach. Jednakże przeprowadzone postępowanie wykazało, iż skarżący posiada wymagany prawem 15- letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach.

dowód: akta rentowe : karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego – k. 107

Wobec powyższego decyzją z dnia 19 lipca 2013 r. pozwany odmówił ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na fakt, iż w ocenie organu rentowego wnioskodawca nie posiadał wymaganego przez prawo 25- letniego stażu ubezpieczeniowego oraz nie posiadał 15 – letniego stażu pracy w szczególnych warunkach.

dowód: akta rentowe : decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 19 lipca 2013 r. – k. 105

Na skutek przedłożenia przez ubezpieczonego nowej dokumentacji pozwany po raz kolejny obliczał okres składkowy i nieskładkowy wnioskodawcy. W wyniku powyższego organ ustalił, iż na dzień 01 stycznia 1999 roku skarżący legitymował się wymaganym przez prawo 25- letnim stażem ubezpieczeniowym.

Decyzją z dnia 06 grudnia 2013 roku pozwany ponownie odmówił skarżącemu prawa do postulowanego świadczenia z uwagi na nieudowodnienie przez wnioskodawcę 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Jednocześnie uchylił pozwany decyzje z dnia 19 lipca 2013r.

dowód: akta rentowe : decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 06 grudnia 2013 r. – k. 112, karta przebiegu zatrudnienia – k. 131

W okresie od 01 stycznia 1978 roku do 31 marca 1997 roku ubezpieczony był zatrudniony w Pomocniczym Gospodarstwie (...) powołanym przez Szpital(...)na stanowisku oborowego. Gospodarstwo znajdowało się na terenie szpitala. Razem z ubezpieczonym na tożsamy stanowisku pracowała również G. B..

W spornym okresie czasu skarżący świadczył prace przez 7 dni w tygodniu. Dzień pracy wnioskodawcy rozpoczynał się o 3.00. Do obowiązków skarżącego w pierwszej kolejności należało wydojenie krów. Powyższa czynność trwała od 03.00 do 05.00. Następnie skarżący miał przerwę w świadczeniu pracy, która trwała aż do godziny 7.00 .

O godzinie 7.00 ubezpieczony albo G. B. udawali się do szpitala po pacjentów, którzy na terenie gospodarstwa odbywali zajęcia rehabilitacyjne w formie terapii przez pracę. Pod opieką skarżącego oraz G. B. znajdowało się wówczas od 5 do 6 pacjentów.

W trakcie odbywania terapii pacjenci wykonywali proste prace porządkowe, m. in. usuwali obornik, ścielili słomę, zamiatali podłogę, splukiwali ją wodą. Powyższe czynności trwały od godz. 07.00 do 11.00. O godzinie 11 wnioskodawca odprowadzał pacjentów do szpitala na godzinna przerwę. Po przerwie tj. od godziny 12.00 do 16.00 pacjenci ponownie wykonywali prace porządkowe. Ponadto pomagali skarżącemu przy karmieniu zwierząt i usuwaniu obornika. Nie zawsze ta sama grupa pacjentów świadczyła pracę przez 8 godzin dziennie. Wynikało to z rozkładu ich zajęć, czy badań na oddziale szpitala . Wszystkie czynności wykonywane przez pacjentów odbywały się w obrębie obory.

W spornym okresie czasu ubezpieczony przez cały czas sprawował nadzór nad pacjentami odbywającymi rehabilitację w formie terapii przez pracę. Do jego obowiązków należało wówczas otaczanie opieką chorych zatrudnionych w gospodarstwie w ramach terapii zajęciowej. Opieka polegała m. in. na odbieraniu i odprowadzaniu pacjentów do oddziałów Szpitala, przydzielaniu do wykonania prac pomocniczych przy obsłudze inwentarza, dbaniu o to by prace były wykonywane w bezpiecznych warunkach, informowanie przełożonych o ewentualnej niedyspozycji zdrowotnej pacjentów. Ponadto skarżący przez cały czas musiał pilnować, aby chorzy w miarę bezpiecznie pracowali, by nikomu nie stała się krzywda, aby żaden z pacjentów nie uciekł.

W czasie, gdy pacjenci wykonywali przypisane im zadania wnioskodawca również wykonywał różnego typu prace tzn. pobierał pasze treściwą z magazynu, karmił zwierzęta, wydawał wozakowi mleko w konwiach, wykonywał cięższe prace porządkowe, czyścił bydło, mył sprzęt udojowy, ponadto sprzątał pomieszczenia udojowe oraz budynki gospodarcze.

W trakcie wykonywania w/w czynności ubezpieczony co do zasady przebywał w tym samym pomieszczeniu co nadzorowani przez niego pacjenci w związku z powyższym w dalszym ciągu kontrolował w jaki sposób wykonują przypisane im zadania, czuwał, by nikomu nie stała się krzywda. Praktycznie przez cały czas utrzymywał z chorymi kontakt wzrokowy.

Podczas wykonywania prac wymagających od ubezpieczonego opuszczenia obory

(np. kiedy skarżący udawał się do stolarni po drewno, po pasze do magazynu) nadzór nad pacjentami sprawowała G. B.. W trakcie, gdy G. B. musiała wykonywać przypisane jej czynności wyłączające jednocześnie kontrolowanie pacjentów, pacjentami zajmował się ubezpieczony.

dowód: akta sprawy : akta osobowe ubezpiezonego – k. 16, oświadczenie R. L. – k. 40, zarządzenie wewnętrzne – k. 45 – 48, zakres obowiązków – k. 50-51, zeznania ubezpiezonego – k. 74 w zw. z k. 71-72, zeznania świadka G. B. – k. 73, zeznania świadka R. Z. – k. 72-73

akta ubezpieczeniowe : świadectwo pracy z dnia 28 marca 1997 r. – k. 15, doniesienie – k. 19, podanie o przyjęcie do pracy – k. 21, pismo z dnia 07 listopada 1997 r. – k. 27-28, zakres obowiązków – k. 23-25, pismo dot. Rozwiązania umowy o pracę – k. 34, umowa o pracę – k. 35, dokumentacja płacowa – k. 37-75

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, aktach pozwanego organu w zakresie zarówno ubezpiezonego, oraz aktach osobowych ubezpiezonego ze spornego okresu, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków G. B. oraz R. Z. tym bardziej, że korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami ubezpiezonego, które co do zasady Sąd uznał za przekonujące. W szczególności podkreślenia wymaga, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w tym zeznania wzajemnie się uzupełniają, stworzyły spójną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie ubezpiezonego R. J. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpiezonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 –letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

1)legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,

2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,

3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 powyższej ustawy zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 637) z dniem 01 stycznia 2013r., co skutkuje tym iż od 01 stycznia 2013 r. celem uzyskania uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przez ubezpieczonych przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale XII (w służbie zdrowia i opiece społecznej) pod pozycją 1 wskazano prace na oddziałach: intensywnej opieki medycznej, anestezjologii, psychiatrycznych i odwykowych, onkologicznych, leczenia oparzeń oraz ostrych zatruc w bezpośrednim kontakcie z pacjentami.

Pomocniczo wskazać należy również, że w wykazie A, stanowiącym załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1983 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej (Dz. Urz. M.Z z dnia 30 sierpnia 1983 r.) w dziale XII (prace w służbie zdrowia i opiece społecznej) w pkt 1 (prace na oddziałach intensywnej opieki medycznej, anestezjologii, psychiatrycznych i odwykowych, onkologicznych, leczenia oparzeń oraz ostrych zatruc w bezpośrednim kontakcie z pacjentami) w podpunkcie b (prace na poddziałach psychiatrycznych i odwykowych – dotyczy to również personelu zatrudnionego w sanatoriach dla nerwowo i psychiatrycznie chorych, sanatoriach i oddziałach neuropsychiatrii dziecięcej i szpitalach uzdrowiskowych dla dzieci z porażeniem mózgowym, zakładach dla dzieci głęboko niedorozwiniętych dla lat 3, zakładach leczenia odwykowego dla alkoholików i narkomanów oraz oddziałach dziennych, nocnych dla osób z zaburzeniami psychicznymi) w pkt 11 wskazano stanowisko instruktora terapii zajęciowej.

Wskazać również należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 06 czerwca 2013 r. osiągnął 60 rok życia. Wnioskodawca na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Przedmiotem sporu pozostawało ustalenie, czy za pracę w szczególnych warunkach może zostać uznany okres pracy skarżącego od 01 stycznia 1978 roku do 31 marca 1997 roku w Pomocniczym Gospodarstwie (...) powołanym przez Szpital (...).

Opierając się o zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu świadczył prace w szczególnych warunkach jako instruktor terapii zajęciowej, o której mowa w zarządzeniu Ministra Sprawiedliwości, tj. wykonywał pracę określoną w pkt 1 działu XII wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia.

W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd podziela stanowisko, zgodnie z którym zarządzenia resortowe nie stanowią źródeł powszechnie obowiązującego prawa, i stanowią jedynie pomocnicze akty prawa niższego rzędu oraz dokumenty dotyczące jedynie konkretnych zakładów pracy, do których odwoływali się poszczególni pracodawcy, wskazując w dokumentacji pracowniczej (świadczeniach wykonywania pracy w warunkach szczególnych) na rodzaje wykonywanej przez pracowników pracy. Kluczowym i podstawowym dokumentem w tym zakresie pozostaje cytowane powyżej rozporządzenie. Wypowiedział się bowiem w powyższym zakresie Sąd Najwyższy, wskazując, iż źródłem prawa do emerytury za pracę w szczególnych warunkach jest ustawa z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzenie z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Nie jest nim natomiast zarządzenie resortowe, jako że nie stanowi źródła prawa (art. 87 Konstytucji). Wykazy resortowe wydane na podstawie § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mają natomiast charakter informacyjny, techniczno - porządkujący, uściślający oraz mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej, stanowiąc podstawę domniemania faktycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., I UK 403/11).

Orzekając w przedmiotowej sprawie Sąd wziął pod uwagę zakres czynności powierzonych wnioskodawcy (k. 51 akt sprawy) oraz charakter prac rzeczywiście przez niego wykonanych. Fakt, iż ubezpieczony opiekował się pacjentami, organizował chorym zajęcia – tj. przydzielał pacjentom poszczególne zadania, tłumaczył w jaki sposób należy je wykonywać - przemawia za uznaniem, iż skarżący w istocie sprawował funkcję instruktora terapii zajęciowej. Podkreślenia wymaga, iż wskazane powyżej czynności nie miały charakteru dodatkowego i marginalnego, bowiem skarżący wykonywał je stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Na powyższą okoliczność wskazywali w swych zeznaniach powołani w sprawie świadkowie, którzy zgodnie podali, iż poza zajęciami związanymi ściśle z pracą w oborze skarżący w pełnym wymiarze czasu opiekował się chorymi odbywającymi zajęcia rehabilitacyjne. Mając na uwadze fakt, iż w/w świadkowie w sporym okresie czasu byli współpracownikami wnioskodawcy i mieli z nim codzienny kontakt – należało przyjąć, iż posiadają niezbędną wiedzę dotyczącą charakteru zadań rzeczywiście przez niego wykonywanych.

Nie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy pozostaje także fakt, iż w trakcie terapii przez pracę pacjenci podlegali wyłącznej, bezpośredniej opiece wnioskodawcy oraz G. B. – podczas zajęć w oborze chorym nie towarzyszył żaden z pracowników wykwalifikowanego personelu medycznego.

Powyższe sprawia, iż pomimo, że wnioskodawca nie spełniał wymogów formalnych tzn. nie posiadał niezbędnych kwalifikacji jakimi zgodnie z obowiązującymi ówczesznie przepisami prawa musiał legitymować się instruktor terapii zajęciowej- to Sąd Okręgowy na zasadzie analogii uznał, że skarżący w istocie sprawował taką funkcję. Jeszcze raz podkreślić należy, iż pacjenci Szpitala (...)odbywali zajęcia rehabilitacyjne w formie terapii zajęciowej zarówno na oddziałach szpitala , jak i przez pracę w gospodarstwie stanowiącym jego jednostkę pomocniczą .

W ocenie Sądu Okręgowego rażąco niesprawiedliwe byłoby różnicowanie sytuacji osób którym powierzono do wykonania tożsame prace jedynie ze względu na niespełnienie wymogów formalnych , w tym przypadku z uwagi na brak odpowiednich kwalifikacji medycznych , a także z uwagi na miejsce , w których rehabilitacja zajęciowa odbywa się.

Uciążliwość pracy skarżącego wynikała z codziennego kontaktu, z nieustannego przebywania z pacjentami szpitala , analogicznie jak ma to miejsce w odniesieniu do personelu zatrudnionego na oddziałach szpitala , a nie z rodzaju czynności i prac wykonywanych w w/w okresie przez ubezpieczonego w oborze .

Godzi się w tym miejscu przywołać także wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 13 grudnia 2011 roku o sygnaturze III SA/Lu 653/11, w którym. Sąd rozważał status salowej szpitala psychiatrycznego w kontekście umieszczenia w ewidencji pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach, o której mowa w art. 41 ust 4 pkt 2 ustawy o emeryturach pomostowych. Zgodnie ze stanowiskiem tego Sądu, które Sąd Okręgowy w pełni podziela, salowa winna znajdować się w takim wykazie, chociaż nie wykonuje zawodu medycznego. Dokonując powyższych kwalifikacji Sąd kierował się faktycznym zakresem obowiązków wykonywanych przez salową tj. obowiązków związanych z bezpośrednim kontaktem z pacjentami psychicznie chorymi.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy Sąd Okręgowy uznał, iż wnioskodawca co do zasady znalazł się w analogicznej sytuacji. Tzn. w dziale XII pod poz. 1 mowa jest o pracach świadczonych na oddziałach szpitala psychiatrycznego.

W ocenie Sądu niczym nieuzasadnione byłoby jednak różnicowanie sytuacji osób które co do zasady wykonywały tożsame prace (miała podobny kontakt z pacjentami) tylko ze względu na miejsce świadczenia pracy. Wobec powyższego Sąd Okręgowy posługując się analogią uznał, iż skarżący świadczył pracę w szczególnych warunkach mimo, iż wykonywał prace w gospodarstwie, stanowiącym jednostkę pomocniczą szpitala.

W tej sytuacji, wobec udowodnienia wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, ubezpieczony R. J. spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a także spełnił przesłankę udokumentowania stażu co najmniej 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

W konkluzji Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 06 grudnia 2013 r. i przyznał ubezpieczonemu R. J. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 06 czerwca 2013 roku (tj. od daty ukończenia przez odwołującego się 60 roku życia), o czym orzekł w pkt 1 wyroku.

W punkcie 2, w oparciu o przepis art. 355 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w zakresie odnoszącym do uchylonej przez pozwanego decyzji z dnia 19 lipca 2013r.

Działając na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w punkcie 3 wyroku, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego mającego wpływ na prawo do wnioskowanego świadczenia.

SSO Elżbieta Zabrocka